

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐπὶ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, εὐχεταί παρασχοῦν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διακρίσεις καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κέντρου καὶ Παιδαγωγικῆς Σχολῆς, ἕως ἀνάγνωσται ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὴ	Ἐξωτερικὴ
Σελεία ὀρ. 16.—	Ἠμερῖα ὀρ. 20.—
Ἑτάμηνος > 8,50	Ἠμηνῶνος > 10,50
Τριμηνῶνος > 4,50	Τριμηνῶνος > 6,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἰσόσεως μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
 Φέλλαι προσηγορευμένων ἑξῶν, ἡμισίος λεπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐρμούδου ὀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος Ἐν Ἀθήναις, 12 Σεπτεμβρίου 1920 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 41

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΥ' (Συνέχεια)

Ἄν καὶ μὲ κίνδυνον νὰ ἐκτεθοῦν σὲ μεγάλου κόπρου, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιχειρήσουν ταξεῖδι μὲ τὰ πόδια στὴς ἀγνωστές ἐκεῖνες χώρας τοῦ νησιῦ, κροπάντων γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ναικοῦν πρὸ εὐκολα στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς.

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ δὲν θάταν μακρὺ. Ἐπὶ τὰ μόνον, ὅκτω τὸ πολὺ λεβγες ἐχώριζαν ἀπὸ κεῖ τὰ ριζοβούνια. Θὰ γίνεταν ὁμῶς σὲ καινούργια χώρα, καὶ φύλαγε ἴσως πολλὰς καὶ σκουδαίτες ἀνακαλύψεις γιὰ τοὺς τρεῖς ταξιδιώτες.

Στὴν ἀρχὴ, διευθύνθησαν πρὸς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο βῆμα, καὶ τὸ εἶχαν ὀνομάσει Ἀραβικὸ Πύργον, γιὰτὶ τὴν πρώτη φορὰ καὶ ἐπισκέφησαν τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρόνταλ, εἶδαν ἐκεῖ ἓνα κοπάδι καμηλοπούλια καὶ τὰ πῆραν γιὰ Βεδουίνους καβάλλα ἕς ἄλογα. Ἦσαν ἄπ' αὐτὸ τὸ βῆμα, κατέβηκαν στὴν Ἀρκουδοσπηλιὰ, ὅπου μίαν φορὰ ὁ Ἑρνέστος λίγο ἐλείψε νὰ σκάση ἀπὸ τὰ γκάλιασμα μῆας ἀρκούδας. Ἀπὸ κεῖ μῆκαν στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρόνταλ.

Πλατεῖα ὡς δύο χιλιάδες μέτρα, ἡ κοιλάδα αὕτη, ἕς ἓνα μέτρον δύο λευγῶν, εἶχε μέσα δάση, δένδρα μοναχικὰ καὶ μεγάλα λιβάδια στὴς πλαγιές τῆς. Ἀπ' αὕτη περνοῦσε καὶ ἓνα ποταμῆκι, καὶ ψιθύριζε κάτω ἀπὸ καλάμια καὶ καὶ τὰ χυνοῦσαν εἴτε στὸ Ἀνατολικὸ ποτάμι, εἴτε στὸν ὄρυον τῶν Ναυτίλων.

Ὁ κ. Οὐόλστον καὶ οἱ σύντροφοὶ του δὲν ἐβλέπαν τὴν ὄρα νὰ φθάσουν στὴν ἀκρὴ τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρόνταλ, γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ μίαν πρώτη ἀποψη τῆς χώρας καὶ ἐκτεινόταν στὰ μεσημερινά. Ὅσο μποροῦσε, ὁ Ἑρνέστος ἐδρίσκε τὸν προανα-

τολισμὸ μὲ τὴν κοψίδα τῆς τσάπης καὶ εἶχε μαζί του, καὶ τὸν ἐσημείωσε μὲ τὴν ἀπόστασιν καὶ εἶχαν διανοῦσαι.

Τὸ μεσημέρι, σταμάτησαν κάτω ἀπὸ μίαν συστάδα δένδρων καὶ ἔφαγαν ψηφές τις κέρδικες, καὶ εἶχε σιωπῶσαι στὸ ὄρυον ὁ Τζάκ. Νερὸ καθαρώτατον ἤσκιαν ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ τὰ δένδρα τοὺς ἐπρομήθευσαν ἄφθονα καὶ ὄριμα φρούτα.

Ἀπὸ ἔσκουράσθησαν, ξεκίνησαν πάλι. Ἡ ἀκρὴ τῆς κοιλάδας βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δύο βραχώδη τοιχώματα. Στὸ στενὸ αὐτὸ γράγγι, τὸ ποταμῆκι γίνεταν καταρράκτης. Καὶ ἔαυριανὰ παρῶ-

σιάζθηκε μπροστὰ τοὺς τὸ ἄνοιγμα.

Ἀπὸ κεῖ εἶδαν μίαν χώρα σχεδὸν ἐπιπεδὴ, καὶ παρουσίαζε τὴν πλούσια βλάστησιν τῶν τροπικῶν καὶ καὶ ἔφθανε ὡς τὰ ριζοβούνια. Τὶ διαφορά ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο καὶ ἐκείνη ὁ ἀπάνω Μόντρος! Στὴ ἀπόστασιν λεύγας, πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ, φαίνεταν μίαν ταῖνια ὑψηλὴ καὶ ἐλαμπε στὸν ἥλιον. Θάταν ἴσως κανένα παραπτόμα τοῦ Μόντρος.

Ὡς τὰ ριζοβούνια, ἕς ἓνα διάστημα ἔξη λευγῶν, δὲν ἦταν παρὰ πεδιάδες καὶ λόγμους. Ἡ πορεία συχνὰ γίνεταν δύσκολη, πότε ἀπὸ χόρτα ψηλά κένε ἔξη πόδια, πότε ἀπὸ ψηλά καλάμια ἀγκυλωτά, καὶ πότε ἀπὸ ζαχαροκάλαμα, καὶ κουνιόνταν στὸν ἀνεμὸ ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι.

Ἀπὸ περπάτησαν ἔτσι τέσσερες ὀλόκληρες ὥρες, ὁ Ἑρνέστος εἶπε:

— Προτείνω νὰ σταθεύσουμε.

— Ἀπὸ τώρα; ἔκαμε ὁ Τζάκ, καὶ δὲν εἶχε κουρασθῆ περισσότερο ἀπὸ τὸν σκόλον τοῦ Φάλμπ.

— Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη τοῦ Ἑρνέστου, ἐδήλωσε ὁ κ. Οὐόλστον. Τὸ μέρος μου φαίνεται κατάλληλον γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύκτα μας.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἄς σταματήσουμε, νὰ φάμε τουλάχιστον, γιὰτὶ ἂν δὲν εἶμαι κουρασμένος, πεινῶ ὁμῶς πολὺ.

— Νανάψουμε φωτιὰ καὶ νὰ τὴ διατηρήσουμε ὡς τὸ πρωῖ; ρώτησε ὁ Ἑρνέστος.

— Πολὺ φρόνιμο, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πομακρύνουμε τὰ θηρία.

— Βεβαίωτατα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστον. Θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρνήσῃ καθέννας μὲ τὴ σειρά του καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι καλύτερα νὰ κοιμηθῶμε. Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος...

— Ὅχι, εἶπε ὁ Ἑρνέστος. Δὲν εἶδα κανένα ὑποκτο σημάδι καὶ δὲν ἀκούσθηκε κανένα οὐρλιασμα

Ἐνῶ ὁ Τζάκ ἔψησε προσεκτικὰ ἓνα μπουκι ἀντιλόθης...

από τη στιγμή που βγήκαμε από το Γκρόνταλ. Όσοι περίτεχτο μου φαίνεται να γυρνάμε ο ένας κατόπι του άλλου.

Ο Τζάκ δεν επέμεινε. Και οι τρεις άρχισαν να τρώνε. Η νύκτα ήταν εξοχή, —μια από τις νύκτες εκείνες που η φύση κοιμάται ήσυχα, χωρίς ή παραμικρή κνηση να ταράξει τον ύπνο της. Ούτε ένα φύλλο δεν κουνιόταν στα δένδρα, ούτε ένα τρίξιμο δεν ανέσυχος τη σιωπή της πεδιάδας.

Ο σκύλος δεν έδειχνε κανένα σημάδι άνησυχίας. Κανένα βραχνό γαύισμα τσακαλιού δεν ακουγόταν από μακριά, αν και τα σαρκοφάγα αυτά στο νησί άφθογούσαν. Τελος πάντων δεν θάκταν ανασχημα να κοιμηθούν στο ύπαιθρο.

Εδειπνήσαν με τα υπολείμματα του γεύματος και με αυγά χελώνας, που είχε ανακαλύψει ο Έρνέστος, ψημένα στη χόβολα.

Ο πρώτος που έκλεισε τα μάτια του ήταν ο Τζάκ, γιατί ήταν κι' ο πιο κουρασμένος απ' όλους. Πραγματικώς, δεν είχε κάψει να φάγνη μέσα στους θάμνους για κυνήγι και κάποτε απομακρυνόταν τόσο πολύ, ώστε ο κ. Ούόλστον ήταν αναγκασμένος να τον ανακαλέσει στην τάξη. "Αλλά" αν κοιμήθηκε πρώτος, πρώτος έξοκνησε κιόλα τα χαρμάτα. Κι' άμέσως οι ταξιδιωτές ξανάρχισαν την πεζοπορία.

Υστερ' από μια ώρα, αναγκάστηκαν να περάσουν από τα ρηγά ένα ποταμάκι, που ίσως θα χυνόταν, δυο-τρεις λεύγες μακρύτερα, στην κοίτη του Μόντροζ. Τουλάχιστο από τη διεύθυνση που είχε προς τα νοτιανατολικά, ο Έρνέστος αυτό έσυμπεράνε.

Εξακολουθούσαν τακέραντα λειβάδια και τατελείωτα ζαχαροκάλαμα. Τι πλούτος αυτές οι φυταίες για τη μέλλουσα αποικία! Έπειτα, στα υγρά μέρη του έδαφους, πολλές συστάδες ήταν από τα κηροδέενδρα εκείνα, που ένα τους κλωνί έχει τάνθη και τάλλο τους καρπούς. Και τέλος φάνηκαν πυκνά δάση από κανελλοδέενδρα, φοινικιές διαφόρων ειδών, σικιές, ριζοφόρες, θαλανιδιές με φαγώσιμους καρπούς, όλα με ανάπτυξη θαυμαστή. Στο μέρος αυτό, εκτός από τις περιοχές των κηροδέενδρων, άλλαι βάλτοι δεν υπήρχαν. Άλλως τε το έδαφος ύψωνόταν ολοένα. Έτσι ο Τζάκ δεν είχε πια καμμία έλπίδα να παντήση νεροπούλια. Έπρεπε ναρκωθή στο κυνήγι του κάμπου και του λόγγου, που ήταν όμως άσφονώτατο.

Κάθε τόσο ο κ. Ούόλστον του έλεγε: — Δεν είναι ανάγκη να κυνηγές ολοένα. Άδικα βαραίνεις το σάκκο σου, ενώ θα μās έβριαναν για να τρώμε, δια σκοτώνεις στους σταθμούς. — Έχετε δικιο, απαντούσε ο μανιακός κυνηγός. Μά μπορώ να κρατιέμαι,

όταν ένα καλό κυνήγι περνά μπροστά από το τουφέκι μου;

Ότ τόσο ο Τζάκ συμμορφώθηκε με την καλή συμβουλή. Και μόνο κατά τις ένδεκα ακούσθηκαν δυο τουφεκιές, δίγωντας την είδηση πως το πρώτο γεύμα ήταν πια εξασφαλισμένο. Όσοι βέβαια άγαπούν το κρέας λιγάκι σιτεμένο, δεν θα έμειναν πολύ εύχαριστημένοι από τρεις εκείνες μεκατόνες, που έφερε ο Φάλμπ μες' από τα χαμώδεενδρα. Οι κάτοικοι όμως της Νέας Έλδίας δεν είχαν τέτοια έκφυλα γούστα και από το φρέσκο εκείνο κυνήγι, που ψήθηκε σε φωτιά από ξερόκλαδα, δεν άφτησαν παρά τα κόκκαλα, που τα έθωσαν στο σκύλο.

Τάπογεμα πάλι, μερικές τουφεκιές δεν έκρίθηκαν άσκοπες, αφού έπρόκειτο να κωμακρύνουν μερικά ζώα, έπφοδα τουλάχιστο για τον αριθμό τους. Ήταν ένα κβκάδι αγριόγατο, από κείνους που είχαν ιδη την πρώτη φορά που έπισκέφθηκαν την κοιλάδα του Γκρόνταλ. Με τις τουφεκιές, το κοπάδι έφυγε, αφήνοντας άρκετους πληγωμένους και κάτι σπαρακτικά ξεφωνητά, που ήταν νιαουρίσματα μαζί κι' ουρλιάσματα.

Έκτός από το άφθονο εφερωτό κυνήγι, στο μέρος εκείνο υπήρχαν και αντίλοπες, άλλες, άναγροι και βρανασι. Άλλα μπροστά στον άνθρωπο, τα τετράποδα αυτά έφρευαν με μεγάλη γρηγοράδα, που θάταν αδύνατο να τα φθάση ένας κείος.

Πλησιάζοντας τα ριζοβούνια, οι τρεις ταξιδιωτές έβλεπαν μια ζάνη εξαιρετικά δασυμένη. Οι λόχμες διαέχουνταν ή μια την άλλη και φαινόταν πολύ πυκνές. Από αβριο λοιπόν ή πεζοπορία τους θα γινόταν πολύ πιο δύσκολη και κουραστική.

Το βράδυ εκείνο έφαγαν αγριόκοττες, που καθένας είχε σκοτώσει το μερτικό του από ένα κοπάδι, που έβγαλε ο Φάλμπ μες' από τα ψηλά χόρτα κι' ήταν κρύο νερό από ένα ποταμάκι, που ο κτήφορος το έκανε χειμάρρο και το έστειλε προς τα νοτιοδυτικά.

Αυτή τη φορά, άναφαν γύρω στον καταυλισμό τους και φωτιά, που τη διατήρησαν όλη τη νύχτα... Γιατί είχαν φοβηθή τους αγριόγατους, που τα ουρλιάσματά τους ακουγόταν ακόμα από κοντά. Και το πρωί ξεκίνησαν νωρίς.

Τρεις λεύγες ακόμη και θάεθαναν στα ριζοβούνια. Άν δεν τους σταματούσε κανένα έμποδιο, θάκταν αυτή την απόσταση ως το βράδυ. Κι' αν ή πλαγιά της βουνοσειράς ήταν κατάλληλη γι' αναίθασμα από το βορεινό της μέρος, θανέβαιναν σε λίγες ώρες το άλλο πρωί.

Μεγάλη διαφορά παρουσίαζε αυτή ή χώρα, από κείνη που είχαν άπαντήσει, βγαίνοντας από τα στενά του Γκρόνταλ. Δεξιά κι' άριστερά δάση, το έν' άπάνω

στο άλλο. Τα ποτελοδσαν δένδρα ρηινώδη, από εκείνα που φυτρώνουν στα ψηλά, και τα έκοίξαν θορυβώδη ποταμάκια, που έτρεχαν προς τανατολικά. Παροπτόταμα του Μόντροζ, τα ποταμάκια αυτά δεν θάργυθσαν να ξεραθούν ολοσδιόλου το καλοκαίρι, αφού κι' από τώρα μπορούσαν να τα περνούν, βραχόμενοι μόνο ως τη μέση της κνήμης.

Το πρωί, ο κ. Ούόλστον έκρινε πρακτικώτερο να περιτριγυρίσουν μερικά από τα δάση εκείνα, που τα έχωριζαν μικρές πεδιάδες. Ο δρόμος έτσι γινόταν μακρύτερος, αλλά εύκολώτερος παρ' αν έσχιζαν τις πυκνές εκείνες λόχμες, με τους θάμνους και τους κισσούς.

Έτσι περπάτησαν ως τις έντεκα. Τότε σταμάτησαν, για να φάνε και να ξεκουραστούν. Ο Τζάκ είχε σκοτώσει μια μικρή αντίλοπη. Έφαγαν τα καλύτερα κομμάτια της κι' έρύλαξαν το ύπόλοιπο στο σάκκο για το γεύμα το βραδυνό.

Έκαμαν πολύ φρόνιμα, γιατί όλα εκείνα τα άπογεμα δεν θα έβρισκαν να σκοτώσουν τίποτα.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Του Φωύχτηρςλέμειν] 34.

Να κυνηγές τη συναναστροφή των ανθρώπων που σε κάνουν πιο ίκανό να συνεχίσης το έργο της ζωής. Να ποσφύνης όμως σαν έπιδημία τη συναναστροφή εκείνων, που άφίνουν μέσα σου το κενό και την αδυναμία.

35.

Το να θεωρούμε τα δεινά της ζωής, τα δυστηχήματα, σαν δ ο κ ι μ α σ ι ε ς, είναι πάντα ή πιο άσρα κι' ή πιο γόνιμη άθροωποθεωρία. Ηθικοποιεί και δυναμώνει.

36.

Ο Θεός έχάρισε στον άνδρα δυνατή και δραστήρια ενέργεια, ενώ στη γυναίκα παθητική φύση και ζωή. Κανένας από τους δυο αυτούς νόμους δεν μπορεί να παραβιασθή άτιμώρητα.

37.

Τα βιβλία είναι ματογυάλια, για να βλέπουμε μ' αυτά τον κόσμο. Στάδύνατα μάτια είναι βέβαια άφέλιμα, γιατί δυναμώνουν και διατηρούν την όραση. Άλλά το να βλέπη κανείς τη ζωή μ' έλεύθερο βλέμμα, αυτό διατηρεί υγιέστερο το μάτι.

38.

Άφέλιμη στους ανθρώπους δεν είναι μια άσθενική ή θικ ή, αλλά μια ρομαλέα ή θικ ή.

39.

«Οτι έλπίζει κανείς δυνατά, πραγματοποιείται». Τολμηρός ο λόγος, αλλά κλεινει μέσα του θαυμαστή παρηγορία.

40.

Η θλίψη, που σηγάει από μέσα μας, τρώει τα βάθη του οργανισμού μας. Μά δυσαρρόσεια, που άρχεται άπέξω, ένααφένει λαμπρά την ίσορροπία.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Α'

«Ήμος δ' ημεγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ήως... Χαράζει... στη βουνοκορφή, πιο πάνω κι' από τον άιτό, ψηλά άγναντεύει δλόγυρα τη μαγεμένη φύση, που άγοξυλωνάει: άνθοί, πουλιά, δένδρα, τ' άγέρα το βαιτό τ' άκούω στ' αυτιά μου να σφωρή σαν το ξανθό μέλισσι».

Στά πληγια του βουνού, ή πηγή κούλα κούσταλλινα νερά, κι' οι ροδοδάφνης κόκκινες πλατύ ποτάμια σμίγουν μια νοσταλγία για τ' άπειρο διάπλατα άνοιγής το φτερά του γίγα άιτού, σαν τις ψυχές που λαχαρούν να φύγουν...

Β'

«Ενώ είμαι το σημάδι του ώρατου... Προβαίνει ο ήλιος βασιλιάς: ή πρώτη άχτίδα του χρυσή τον Παρθένωνα εφώτισε, ξεχωριστό, μονάχι κι' όσο άνεβαίνει, τόσο όρμαίει στα κάτω ή φλόγα ή περισσή, ως που άγκαλιάζει δλόκληρο τον ίερό το βράχο.

Να, ο Παρθενώνας ξεφοτός, λαμπρός, τα μάτια έκστατικά: σε φως λουσμένη ή Άκρόπολη χρυσό, τα μαρμαρά της μες' στού Φαλήρου φαίνονται το μελάβο φόντο πιο λευκά, που εύδοκισμένος έρχεται και τ' άγκαλιάζει ο μπάτης!».

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΕΤΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 315.)

Η Έλενίτσα ροβήθηκε τότε μη γίνη ο αδελφός της προβατάκι και τον σφάξη καμιά φορά ο γασάκης, και τον παρακάλεσε θερμά να περιμένη ακόμα ως που να βρούν άλλο ρυάκι για να πιη. Ο Αετάρχης όμως αυτή τη φορά δεν την άκουσε. «Ήπιε κι' έγεινε προβατάκι' ένα ώραφο κατάπρο κατάπρο και παχουλό προβατάκι με σγουρά-σγουρά μαλλιά.

Η Έλενίτσα έκλαψε πάρα πολύ γι' αυτή τη μεταμόρφωση. Κι' αφού δεν μπορούσε να κάμη τίποτ' άλλο, αποφάσισε τουλάχιστο να μην άφήση ποτέ τ' αγαπημένο προβατάκι να φύγη από κοντά της. Κι' έβγαλε μια κορδέλλα, που είχε στο λαιμό της για στολίδι, την πέρασε στο λαιμό του, κι' από κεί το κρατούσε και το έσερνε πάντα κοντά της.

Περπάτησαν πολύ έτσι. Έπι τέλος βρήκαν κάποια άκατοίκητη καλύβα κι'

αποφάσισαν να την κάνουν «σπιτάκι τους» και να μείνουν εκεί για πάντα. Ο ά έρωτων χόρτα και διάφορα άγρια φρούτα, που ήταν εκεί κοντά.

Κάμποσες μέρες πέρασαν έτσι ήτυχοι κι' εύχαριστημένοι στη μικρή καλύβα, που ή Έλενίτσα την είχε συγυρίσει και την κάμει άγνωρίστη.

Μια μέρα, ο βασιλιάς βγήκε στο κυνήγι και κατά τύχη, πέρασε από κείνο το μέρος του δάσους όπου κατοικούσαν ή Έλενίτσα με το προβατάκι. Η Έλενίτσα, μόλις άκουσε τα γαυίσματα των σκυλιών, τις τουφεκιές κι' όλη τη φασαρία του κυνηγιού, ροβήθηκε για τον αδελφό της που φαινόταν προβάτο, μην της τον σκοτώσουν, και το έειπε:

«Έσύ, αδελφούλη μου, να καθήσης σήμερα, κρυμμένος καλά στην καλύβα, για να μη σου κάμουν κανένα κακό. Κι' εγώ πηγαίνω μόνη μου έξω και μαζεύω δε τι μās χρειάζεται».

Ο Αετάρχης όμως, που είχε πολύ γουναία καρδιά, δεν ήθελε να έκτεθη σε κίνδυνο ή αδελφή του κι' ως έκινδύνευε πολύ περισσότερο αυτός έτσι που φαινόταν σαν προβατάκι. Έπέμεινε λοιπόν να μείνη κρυμμένη καλά στην καλύβα ή Έλενίτσα κι' αυτός να βγη έξω. Η Έλενίτσα δεν ήθελε να το παραδεχθή. Στο τέλος όμως αναγκάστηκε να ύποχωρήση.

Όταν βγήκε έξω το προβατάκι, ο βασιλιάς το είδε, το ζήλεψε που ήταν τόσο άμορφο και διέταξε τους ανθρώπους του να το πιάσουν ζωντανό. Τότε άρχισαν όλοι να κυνηγούν το κακόμοιρο το προβατάκι. Όλη μέρα το κυνηγούσαν του κάκου. Γιατί το προβατάκι, είχε γερά πόδια κι' ήταν κι' άρκετά έξυπνο ώστε να τραβήξη τους κυνηγούς προς το μέρος της καλύβας. Έτσι σε μια στιγμή που κόντευαν να το πιάσουν, το προβατάκι φωνάζει: «Αδελφούλα μου, άνοιξέ μου γρήγορα».

Οι κυνηγοί έμειναν κατάπληκτοι που άκουσαν ένα προβατάκι να μιλή μ' ανθρώπινη φωνή. Κι' από την έκπληξή τους, δεν έκατάλαβαν πως ή πόρτα άνοιξε και, αφού τρύπωσε το προβατάκι, άμέσως ξανάκλεισε. Πήγαν λοιπόν στο βασίλει προμαγμένοι και του είπαν πως αυτό δεν ήταν προβάτο, αλλά ποιος ξέρει τί έωτικό, και τον παρακάλεσαν να τους άπαλλάξη από την ύποχρέωση να κυνηγήσουν ένα ύπερφυσικό πλάσμα. Ο Βασιλιάς τους άποκρίθηκε, πως αφού ήταν τόσο άνικανοι, θα φρόνιζε μόνος του να πιάση το προβατάκι.

Έτσι την άλλη μέρα, που ο Αετάρχης ξαναβήκε, ο βασιλιάς παρήγγειλε να μην περάση κανείς τώμορφο ζώο κι' αυτός, αφήνοντας το ήσυχο, πήγε ίσια στην καλύβα, γιατί είχε καταλάβει πως εκεί μέσα θα κατοικούσε το άπιαστο

προβατάκι. Μόλις έπληγισσε, είκε: «Άνοιξέ μου, αδελφούλα μου». Κι' ή Έλενίτσα το άνοιξε, νομίζοντας πως είναι ο αδελφός της.

Φαντασθήτε την έκπληξή της όταν είδε να μπαίνη στην καλύβα της ένας βασιλιάς μ' δλόχροση κορώνα! Μα φαντασθήτε και την έκπληξή του βασιλιά, όταν είδε μες' στην καλύβα μια κοπέλλα παντάμορφη σαν την Έλενίτσα. Την έρωτήσε τότε αν θέλη να γίνη γυναίκα του και να είναι βασίλισσα και να κατοική στο παλάτι.

«Μάλιστα, Πολυχορομένε μου, θέλω, άποκρίθηκε ή Έλενίτσα' φάνει μόνο να μην άποχωρισθώ ποτέ τ' αγαπημένο μου προβατάκι.

— Όσο γι' αυτό σου το ύπόσχομαι, της είπε ο βασιλιάς.

Κι' έτσι πια τα συμφώνησαν. Σε λίγο μπήκε και το προβατάκι κι' ή Έλενίτσα το πήρε μαζί της κι' άκολούθησαν κι' οι δυο τον βασιλιά.

Η Έλενίτσα έγεινε δεκική στο παλάτι με μεγάλες τιμές. Διηγήθηκε κι' όλη την ιστορία της στο βασιλιά και τότε κείνος έστειλε άμέσως έμπιστους ανθρώπους για να ανακαλύψουν την κακιά μάγισσα και να τη φέρουν στο παλάτι. Έστειλε ακόμα κι' άλλους για να ύβρου τον πατέρα και τη μητριά της Έλενίτσας και τ' Αετάρχη. Αυτοί όλοι έπρεπε να μαζευθούν, προτού γίνουν οι χαρές του γάμου. Γιατί ή μάγισσα έπρεπε ν' αναγκασθή με τη βία να μεταχειρισθή τα μαγικά της και να ξανακάμη άνθρωπο τον Αετάρχη, που ακόμα ήταν πρόβατο' ο πατέρας έπρεπε να είναι εκεί, να δώση την εύχή του στην κόρη του κι' ή κακιά μητριά που είχε πείσει τον φτωχό ζυλοκόπο να έγκαταλείψη τα παιδιά του, έπρεπε ν' απολογηθή για την πράξη της και να δικασθή.

Σε λίγες μέρες γύρισαν στο παλάτι κι' οι δυο άποστολές του βασιλιά. Μα μόνο τη μάγισσα έφεραν και τον πατέρα της Έλενίτσας. Η μητριά στο μεταξύ είχε πεθάνει.

Ο Αετάρχης ξαναγέινε από τη μάγισσα παλληκάρι, τόσο άμορφο και γερό, που άμα τον είδε ο βασιλιάς, είκε πως θα τον κάμη άρχιστάτηγο.

Ο γάμος της Έλενίτσας με το βασιλιά γιορτάστηκε μεγαλοκρεκίστατα. Κι' ο φτωχός ζυλοκόπος για κολών και ρο έτριβε τα μάτια του και δεν ήξερε αν έπρεπε έπιτέλους να το πιστέψη πως έγεινε πεθερός του βασιλιά.

Ο Αετάρχης κι' ή Έλενίτσα εξακολούθησαν πάντα να γαλιούονται σαν καλά αδελφάκια. Κι' όλοι τους έζησαν ως το τέλος εύτυχισμένοι.

(Διασκευή) Ε. Α.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΖΩΗ (SARAH DOUDNEY)

Στεκόμουν πλάι στον ήσυχο τόν τάφο του, τὸ Μάν. — Χοροπηδῶντας οἱ σκιές τῶν φύλλων καὶ τῶν κλώνων. — Χαϊδεύατε τὴ γλῶσσι ἀπαλά καὶ τὸ ψυχρὸ τὸ μνήμα. — Ἐπέφτανε τῆς παρολαίας τάνδια χάμος ὡς βροχοῦλα. — Κι οἱ καστανιές, γιὰ δάκρυα, τῶσπορὰ τὰ λουλουδιὰ τους. — Ἐχύνανε καὶ κίλλα-γαν γοργὰ τὰ δάκρυά μου. — Στὸ τραφερό καὶ δροσερό, ποῦ φῦτρω-τε, γροσιδί. — Μὰ ἡ ζωὴ του μὲ τὸ Χριστὸ στὰ οὐράνια ἦταν κρυμμένη.

Πλάι, ξανά, στὸν ἡσυχο ἑσά-θηκα τὸν τάφο. — Ὅταν μὲ γινο-πορηθῆ βροχοῦλα ἦταν βρεμμένο. — Τὸ χόρτο ἔνα τριαντάφυλλο ποῦ τῶχε ἀφιημένο. — Τὸ κολοκαίρι πί-σω του, ἀπ' τ' ἀγέρι τὸ θλιμμένο. — Ἐδῶ καὶ καὶ λιχνίζονταν ἐνῶ τὰ φυλλαράκια. — Κι οἱ μπαρέ-για καὶ σταχὰ καὶ ἀπαλοπορφυ-ρένια. — Ἦταν κὰ σάλλο πέφτανε μὲ ψίθυρο στὸ χῶμα. — Γοργὰ-γορ-γὰ κίλλουσανε κ' ἐτρεχαν τὰ δα-κρυὰ μου. — Στὸ τραφερό καὶ δρο-σερό, ποῦ φῦτρωτε, γροσιδί. — Μὰ ἡ ζωὴ του μὲ τὸ Χριστὸ στὰ οὐ-ράνια ἦταν κρυμμένη.

Ὅταν τὴ θέση του ἔδωκε στὴν Ἀνοιξὴ ὁ Χειμῶνας. — Ἐσάθηκα στὸν τάφο του πλάι ἢ πρῶτῃ κ' ἄσκη στάλα. — Τοῦ γιογιου βῆγκε, γιὰ νὰ δῆ, ἔξω ἀπ' τὸ κρῖν χορ-τάρι. — Ἐσκέπτηκα τοῦ Κόθου τὰ καλαϊὰ τὰ λόγια. — Ὅταν πᾶ στὸ βουβὸ νεκρὸ χῆνομα τὰ δάκρυά μου. — Ἐρχεται γ' ἀναστήσει τον ἀπ' τὸν βαρὺ τὸν ὕπνο! — Ἐθα-ριστιές Του ἔστειλα πλάι στὸ ὄργῳ γροσιδί. — Ποῦ ἡ ζωὴ του μὲ τὸ Χριστὸ στὰ οὐράνια εἶναι κρυμ-μένη!..

Η ΦΟΥΣΚΑ

Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας εἶναι μαζεμένα στὴ γωνιά τοῦ δρόμου κ' εἶναι ἔτοιμα ν' ἀμολήσουν τὴ φούσκα τους. Ὁ Μήτσος, ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ' τὴν παρέα, ἔβαλε τὴς κόλλες, ὁ Κόθτος ἀγόρασε τὸ σφουγγάρι, ὁ Βασίλης πήρε ἀπ' τὸ σπίτι λίγο πετρέλαιο, σ' ἕνα μπακαλάκι, γιὰ νὰ ποτίσουν τὸ σφουγγάρι κ' ὁ Γιάννης, ὁ πιὸ ἱκανὸς, τὴν ἐφίμαξε. Τους μικροῦστος τῆς παρέας, ὁ Γιάννης τοῦ ἑστειλε νὰ βροῦν σανά ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ, ἐν ἀνάγκη μὲ καμμιά ρεμπίλα ἀπ' τὸ κον-τὸ ἀνοπολίετο. Στὴ γωνιά τοῦ δρόμου ἔχουν τώρα σωριάσει στίβα δολιχίση ἀπὸ καλοψημαρῖδες καὶ σανά. Ὁ Κόθτος, ἀφοῦ τὰ τακτοποιήσαν καὶ βόλεψαν τὴ φούσκα πάνω στὸ σωρό, ἔβαλε φωτιὰ στ' ἄχρωα. Κ' ὅταν ἡ φούσκα τελευτήση ἀπ' τὸν καπνὸ, τῆς κρέμασαν τὸ

σφουγγάρι ποῦ εἶναι μουςκέφει στὸ πετρέλαιο, τ' ἀνάψαν, καὶ μ' ἕνα ζυγισμένο σφουγγάρισμα, τὴν ἀμολήσαν. Στὴν ἀρχή, ἀνέβαινε σιγὰ μὲ μικρὰ τριαντάφυλλα ἔπειτα ἄνω-πὴν πῆρε κάποιον φύσημα τ' ἀέρα καὶ τὴν ἔσπρωξε μακριὰ καὶ ψιλά. Τώρα πᾶ δὲν τὴν ξεχω-ρίζεις ἀπ' τ' ἄστρα! Καὶ τὰ παιδιὰ μαζεμένα ἔλα-στη μέση τοῦ δρόμου, θαυμάζουνε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, (γιατὶ ὅλοι βοήθησαν στὸ σιάξιμο) μὲ ἔξοφλητὰ ἀνθουσιασμοῦ: «Ἐὶ γὲ μεγαλεῖο!... Ἐγὼ δὲς κερὶ καὶ βούλα στέκει!... Πῶ, πῶ ὕψος!...» Καὶ προσπαθοῦν νὰ συμπεράνουν κατὰ ποῦ θὰ πέση.

«Σαμοληθῆτε ρεεε!... στὸν Κα-λιανὸ πέφτει!... ἀκούστηκα ἄνω-πὴν ἢ φωνὴ τοῦ Γιάννη, — τοῦ ἀρ-χητοῦ τῆς παρέας — ποῦχε ὑπολο-γίσει τὴν κατεύθυνση τῆς φού-σκας καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα στὴν παρέα του, ποῦ ξεχρόθηκε πίσω του μὲ σφουγγάρια καὶ ἔξοφλητὰ. Ἐτρεχαν ἀδιάκωτοι, ρίχνοντας τὴ ματιὰ τους κάπου-κάπου πρὸς τὰ πόδια. Ἡ φούσκα ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ τώρα νὰ κατεβαίνει. Καὶ πάλι ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη ἀκούστηκε πρῶτῃ: «Ἄπὸ δῶ ρεεε... Τρεχάτε νὰ τὴν προκάνουμε!...»

Σημ. Σβέντζου. — Τὶ ἔγινε παρα-κάτω δὲν μπορῶ νὰ ξέρω γιατί δὲν ἔτρεχα κ' ἐγὼ ἀπὸ πίσω.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Ἄψυχο, παγωμένο, κοίττειται τὸ σωματάκι του μέσα στὸ κλουβί, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευσε λιγὸ γιὰ φυ-λοκή. Ἄψυχο κοίττειται τὸ μικρὸ μου χελιδονάκι κ' ἕνα μικρὸ παρ-όπιστο εἶναι ζωγραφισμένο στὸ ἄπνοο στοματάκι του, ἕνα παρῶ-πονο ποῦ πολλὲς φορές τὸ εἶπε μὲ μελαγχολικὰ φωνή, ὅταν ζων-τανὸ ἀκόμα, ἦταν ἐκεῖ κλεισμένο, μὰ ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ κατα-λάβουν: «Γιατὶ ποῦ ἔστρεψαν τὴ λευτεριά;» Ὀλιμμένη, ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη πέταξε ἡ ψυχούλα του καὶ πᾶει νὰ πῆ στὸ Θεό: «Γιατὶ ποῦ στέρεψαν τὴ λευτεριά;... Ἀλήθεια, γιατί του τὴν ἐστέ-ρησα τὴ λευτεριά; Μήπως δὲν τὸ ἀγάπησα; Ὁχι, τὸ ἀγάπησα, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔ-κλεισα ἐκεῖ μέσα, νομίζοντας πὺς θὰ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένο στὸ κλου-βί, ὅπου θὰ τοῦ ἔβραζε ὅλα τὰ κα-λά. Ἀλλὰ δὲν ἔξερα, ὅτι ὅλα τὰ καλά δὲν ἀντιστοιχοῦν μὲ τὴν ἐλευ-θεριά!.. Τὸ ἀγάπησα, καὶ γιὰ αὐτὸ θὰ τὸ δάψω μέσα στὸν κῆρο μου, ἀγάπη-σα στὰ ἐλευθέρῳ λουλουδιὰ, ποῦ θὰ τοῦ μυρῶνον τὸν τάφο του μὲ

τὰ ἀρώματα τῆς ἐλευθερίας. Ἐκεῖ θὰ τὸ δάψω γιὰ νὰ εἶναι σάν ἕνα προσκήνιο τῶν ἐλευθέρων. Ἐκεῖ θὰ κυλάνε οἱ διαμαντένιες σταγό-νες τῆς βροχῆς, ποῦ θὰ τοῦ ψά-λουν ἕνα ὄλιβερό τραγοῦδι πέφ-τονας. Ἐκεῖ, θὰ πηγαίνουν τὰ ἐλευθέρῳ πουλιὰ καὶ θὰ τοῦ τρα-γοῦδατε τραγοῦδι ἐλευθερίας. Ὅλα ἐκεῖ, στὸν κῆρο ἐνὸς ποῦ πέθανε γιὰ τὴ λευτεριά!..

Πάλιν

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Ὁμορφο σάν ἄστρο ποῦ φεγγαβο-λάει, μονάχο, ἔρημικό. Σαμνὸ σάν ἄνθος ποῦ μοσχοβολᾷει μὲσ' ἀπὸ βᾶτο ζωτικό. Μὰ τώρα πιανοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ τὰ δῦστυχα ὀρφανό; Τὸ ἀστέρι ἄφησε τὴν ἀσχη τοῦ [ρανοῦ του... Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ξεχνῶ! (Wordsworth) Ἴζο νε' Ὁρο

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΣΒΥΣΟΥΝ

Χαϊσμένο στὴν Ἠλιομένητῃ Μ' ἄρῶσει κάποτε νὰ μὲναι μόν-η τὴν ὥρα ποῦ ἡ ἡμέρα θαμπώ-νει, καὶ νὰ ξαναφῆρον στὴ μνήμη μου πράγματα ποῦ περάσαν ἀπὸ χρονοῖ! Τότε σ' ἐκείνες τὶς εἰκό-νες, ποῦ μὲ κόπο ξαναγγιζοῦν, σ' ἐκείνες τὶς ἐξομωσιασμένες ζωγα-φίες, βρισκομαι ἕνα τόνο ποῦ δὲν ἔσβυσε κ' οὔτε ποτὲ θὰ μπορέση νὰ χῶση τὴ ζωσιότητά του. Συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ ὅταν καίη κανεὶς γράμματα περασμένα ποῦ κίκοιτε ἀγαποῦσε. Μερικὲς γραμ-μές, μερικὲς λέξεις, διακόφονται στὸ καταμαρτυρημένο χαρτί, κ' ἂν καθουσίαιση, γκαλιζοῦν σάν νὰ λέγε: «Ἐμεῖς ποτὲ δὲν θὰ σβύσομε!» Ναι κ' ἀπ' τὴ μνήμη μου πο-τε δὲν θὰ σβύσουν μερικὲς ἀνα-μνήσεις, ποῦ εἶναι σάν τὶς λέξεις στὰ καμνὰ γράμματα, ποῦ δὲν θέ-λουν νὰ ὀβισθοῦν!

Νηργίς τοῦ Ἐυρίπου

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΦΙΤΣΑ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲ θυ-μάται μὲ συγκίνηση αὐτὸ τὸ μῦθο, ποῦ νομοῦσε τὰ παιδικὰ μας χρόνια; Πρὸς δάκρυα τρέξεαν στὴ διήγησή σου, φτωχέ! Κοκκι-νοσκοφίτσα! Περαιτούσης χαροῦμεγα στὸν ἥλιο, φορτωμένη τὸ μικρὸ σου πανεράκι ὁ δρόμος ἦταν ἴσιος ἔπρεπε νὰ πᾶς στὴ γωνιά σου. Μὰ νὰ, στὴν ἀρχὴ ἕνα λουλουδάκι ποῦ λάρπει στὸ χόρτο, ἔπειτα μιά πεταλούδιτσα μὲ γαλάζια φτερά-λῆς καὶ σὲ φωνάζει. Ἀκολουθᾷς τὴν πεταλούδα ξεριζώνεις μὲ τὰ δαχτυλάκια σου τὸ λουλουδί,

κ' ἔπειτα ἐν' ἄλλο παρακάτω τραβᾷ... Τὸ λιβάδι εἶναι τόσο ἄριστο... τόσο πράσινο! Τὸ ρῶ-ποῦ μουρμουρίζει καὶ κάτω, ἐν-δυσήσεις καὶ ἀπορίας, ποῦ εἶ-τόσο γλυκεῖα φωνή!... ἡ ἀρ-περνή τόσο γλήγορα!... Ἦν-ησιν καὶ τὴν λῦσιν σὸν Ὁδηγὸν τὸν Σινδριστήσιν, ἄμα τὸν δια-λόγον προσεκοιμᾷ. (Ἴδε φιλ. 1-3)

Δεσποινίς Ἀρλίχνης

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Γοργὰ-γοργὰ σάν ὄνειρο περ-νε δια, καὶ σβίνουν σάν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν λῦση, γιὰ ἀπ' τὴ χρο-νὸ δὲ μὲναι πιά τίποτα σὸν κοσ-μὸν, ὅπου μὲλις καὶ μετὰ βίαις θὰ μπο-ροῦσε νὰ τυπωθῆ ἕνα τέτοιο φυλλάδιο, κ' ὄνειρεντῃ τῆς νεότητος. Ἐκεί-δα, ἔρχεται μέρα ποῦ κ' αὐτὴ γί-ναι μοραμένη χωρὶς πιά νὰ ξανα-νεύσῃ. Καὶ μονάχο μιά θεὰ ζῆ αἰώνι-α τὴ λένε Ἀνάμνηση. Αὐτὴ μονά-χο, μὲναι, αὐτὴ μονάχο φροντίζει τὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς, ρίχνοντας σ' αὐτὸ χρυσομένη ἀγίτιδα καὶ χρο-νὸς παρηγοριὰ σ' ἐκείνον ποῦ ἀγαπᾷ τὴν καλὴ αὐτὴ Θεά! Ἐλεεινότης

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΔΕΛΑ

Γιατὶ κλίνη (κλίνει) καὶ δὲ νοίγει; Γιατὶ φόρεμα (φορέμα) καὶ ὄφο-κατάμι; Γιατὶ Πίσσα (π' ἴσα), καὶ ὄπι-στροβά; Γιατὶ Στοιαγὸ (στὴ Χιά) καὶ ὄχι στήνκ (στὴν Κᾶ); Γιατὶ Ἀδης (α δὲς) καὶ ὄχι Ἄτρίς; Γιατὶ ψαλλίδε (ψάλλε δι) καὶ ὄχι γαλάδι; Γιατὶ Ἐλαφος (ἐλα φᾶς) καὶ ὄχι φουσεκότος; Βιβλιοφάνη

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν πῆγαυε στὸ σχολεῖο τριανταφυλλένια. Στὸ μάθημα τῆς Ὁμοιολογίας. Δασκάλα. — Λέγε μας ἐσὺ, ποῦ εἶδῳν γρανίτιες ἔχομεν; Τριανταφυλλένια. — Ἄνο εἶδῳν τὸν σμυκαριῶτα ποῦ ποιητὴ κ' ἔκρινε καὶ καὶ παρουσιάζει στὸ κρῖν. Τὶς γρανίτες ποῦ κ' ἔχουν μὲ στροπία καὶ τὶς γρανίτες ποῦ κ' ἔχουν μὲ φρεσικὸ ζουμί τῶν φρε-σων! Βασίλη ἀπὸ τὸ Χιώτικο Τριαντάφυ-λλο. — Σ' ἀρῶσει ὁ Μπαρμπα-σου, Μπέμπη, νὰ κόβεις φρεσικὰ. Μπέμπη. — Πῶς, μ' ἀρῶσει; Ἄλλὰ ὅταν δὲν μὲ βλέπῃ! Βασίλη τοῦ ἀπὸ Ἀσπρῶ Παν-

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ, Ἀθήναι, 8 Σεπτεμβρίου 1920

Ἐπερότητον: Δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἔ-ρωτησεις καὶ ἀπορίας, ποῦ εἶ-κόλα βρισκομαι παθόντας τὴν ἀπᾶ-ροσιν καὶ τὴν λῦσιν σὸν Ὁδηγὸν τὸν Σινδριστήσιν, ἄμα τὸν δια-λόγον προσεκοιμᾷ. (Ἴδε φιλ. 1-3)

Η ΒΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ἘΗΜΕΡΑ ποῦ σὰς γράφω εἶναι Τρί-τη. Τὸ Σάββατο θὰ ἐκδοθῆ τὸ φύλλο, καὶ τὸ Δευτέρθ' ἐκδοθῆ ἡ μεγάλη τρι-τη ἔσθη, ποῦ ἀποραστήθηκε νὰ νιν-η τὴ Νίκη. Στὴν ἔσθη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀπρωμένο τὸ φυλλάδιο ποῦ ἀπέριε δόξα στὰ χεῖρά σας. Κ' ἄλ-ηλο, ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἑστῆ ἕνα ὄραιο κρημικὸ φυλλάδιο, ἔξαιρετικὸ, στολι-σμένο μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα, κ' ἔθνικῶ-δες κ' ἔθνικὰ ποιήματα κτλ. Ἀλλὰ τὸ ἔθετε, παιδιὰ μου! Ὅσο ἐνόη-θη γαρμύσση κ' ἂν εἶναι ἔθνικῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα αὐτὴ ἡ ἐσθη, δὲν εἶναι ἔ-κῳ καθόλου εἰσθητὴ γιὰ τὰ παρῶ-δικὰ καὶ πανηγυρικὰ τοῦ γιὰ τὶς πολυ-αῖς ἐκδόσεις... Τὸ καινότερο ἄστρο δὲ μὲναι πιά τίποτα σὸν κοσ-μὸν, ὅπου μὲλις καὶ μετὰ βίαις θὰ μπο-ροῦσε νὰ τυπωθῆ ἕνα τέτοιο φυλλάδιο, κ' ὄνειρεντῃ τῆς νεότητος. Ἐκεί-δα, ἔρχεται μέρα ποῦ κ' αὐτὴ γί-ναι μοραμένη χωρὶς πιά νὰ ξανα-νεύσῃ. Καὶ μονάχο μιά θεὰ ζῆ αἰώνι-α τὴ λένε Ἀνάμνηση. Αὐτὴ μονά-χο, μὲναι, αὐτὴ μονάχο φροντίζει τὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς, ρίχνοντας σ' αὐτὸ χρυσομένη ἀγίτιδα καὶ χρο-νὸς παρηγοριὰ σ' ἐκείνον ποῦ ἀγαπᾷ τὴν καλὴ αὐτὴ Θεά! Ἐλεεινότης

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΔΕΛΑ

Γιατὶ κλίνη (κλίνει) καὶ δὲ νοίγει; Γιατὶ φόρεμα (φορέμα) καὶ ὄφο-κατάμι; Γιατὶ Πίσσα (π' ἴσα), καὶ ὄπι-στροβά; Γιατὶ Στοιαγὸ (στὴ Χιά) καὶ ὄχι στήνκ (στὴν Κᾶ); Γιατὶ Ἀδης (α δὲς) καὶ ὄχι Ἄτρίς; Γιατὶ ψαλλίδε (ψάλλε δι) καὶ ὄχι γαλάδι; Γιατὶ Ἐλαφος (ἐλα φᾶς) καὶ ὄχι φουσεκότος; Βιβλιοφάνη

ΒΑΣΙΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΚΑΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗ

Θυμᾶσθε βέβαια τὸν λαμπρὸ Γακύνθιο ποιητὴ ποῦ σὰς παρουσίασε στὶς ἀρχὲς τοῦ τοῦ χρόνου, καὶ τὰ θαυμάσια ἐπι-παιρητικὰ του σονέττα ποῦ ἔδημο-κρῶσε μὲ τὸν τίτλο «Ἑλλάς» τὴν 25 Ἰαννουαρίου. Τὰ σονέττα αὐτὰ, μὰ μὲ πολ-λὰ ἄλλα, πατριωτικὰ καὶ διάφορα, τοῦ ἔχουν, καὶ μὲ μιά ἔξοχη ἔμμετρη ἀπαρασῆ τῆς μεγάλης ἐκείνης «Ὁδῆς τῶν Ἐθνῶν» τοῦ Τσαλοζακυνθίου ποι-ητοῦ Ugo Foscolo, βῆσαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα κομψότατο βιβλιαράκι, ἀπὸ τὸν κ. Καλλάρου. Ἡ ποιητικὴ καὶ ἀλλογῆ, μικρὴ στὸν ὄγκο ἀλλὰ ἐπιπλήρη στὰ περιεχόμενα, ἔχει κ' ἕνα πρό-λογο τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, μὲ τὸν ἄ-λογο τίτλο «Ἑλλάς». Ἐν τῷ προ-λόγῳ αὐτοῦ κ' ἀρῶσει ὁ Μπαρμπα-σου, Μπέμπη, νὰ κόβεις φρεσικὰ. Μπέμπη. — Πῶς, μ' ἀρῶσει; Ἄλλὰ ὅταν δὲν μὲ βλέπῃ! Βασίλη τοῦ ἀπὸ Ἀσπρῶ Παν-

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ἀπὸ τοῦς ἐπρεσβυτοῦ Διαγωνισμοῦς, ἔχουν αἱ πρόθεσμαι: τὸ Ποιητικὸ, τὸ Διηγηματογραφικὸ καὶ τὸ Ζω-

γραφικὸ, καὶ τῶρα, ἐτοιμάζονται σιγὰ-σιγὰ τ' ἀποτελέσματα. Ὅσο γιὰ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Λευκῶν Ἀεθῶν, τὰ-ποτελέσματά του εἶναι ἔτοιμα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἴσως εἰς τὸ προσεγές. Σὰς θυμᾶτε τῶρα τὶς προθέσεις τῶν ἄλλων: Τοῦ Φωτογραφικοῦ ἴσως τὴν 30 Σεπτεμβρίου τοῦ Ματαφραστικοῦ τὴν 15 Ὀκτωβρίου. Καὶ φηροδότηται γιὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Φευδωνύμων ἀρχίστε νὰ στέλνετε μόνον ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου. Ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας, θὰ προ-κηρυχθῆ ἀκμὴ ἕνας Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1921, ἴσως δὲ κ' ἕνας Κρημικὸς Γραμμῶν. Τὰ λοιπὰ φυλλάδια θὰ εἶναι κίσιμνα ἀπὸ καθυ-στερούμενα ἀποτελέσματα.

Τὸ Γραμμῶν Ἀνθοπέταλο, σὲ μιά πολὺ ὄραιο ἐπιστολὴ γιὰ τοὺς λογο-κλόπους τῆς Σ. Σ. Σ., ποῦ γράφει καὶ τὰ ἔξῃ: «Αὐτοὶ οἱ κρῖνοι πρέπει νὰ τιμωροῦνται παραδειγματικὰ κ' ἔξῃ ἐπιεικῶς, ὅπως τὸ κανεῖς γιατί ἔτσι μόνον θὰ ἀποληθῶν, καὶ θὰ τοῦς γίνῃ μᾶθημα καλὸ ἢ τιμωρία σου τῶρα στὶς ἀρχὲς τῆς ζωῆς τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ ἀσχολοῦνται νὰ γράφουν, θὰ λάβουν τὰ μέτρα τους καὶ θὰ καταλά-βουν, ἂν δὲν ἔχουν, διὰ τὴ σοβαρότητα τῆς λογοκλοπίας... Καὶ τὸ Γραμμῶν Ἀν-θοπέταλο προτείνει νὰ μὴν ἀρκοῦμαι σὲ μιά ἀνεγγεῖα μὲ τὸ ψευδώνυμο καὶ ἕνα ἀποκλεισμὸ, γιὰ ὀριζόμενον καιρὸ, ἀπὸ τὴ Σελίδα, ἀλλὰ νὰ δημοσιεύω φερδῶ-πλατὰ καὶ τὰ ὄντατα τῶν λογοκλόπων. — Εἶναι λιγὴς σκληρὸ, ἀλλὰ, μὲ τὴν ἀλήθεια, τοῦς χρειάζεται... Νὰ καὶ ὁ Μαριέττα, ποῦ μοῦ γράφει κ' αὐτὲς ἀπὸ τὴν ἔξοχὴ του κ' ἔχει μί-σα στὸ γράμμα του ἕνα κλωνογραφικὸ ἐλα-τῆ ποῦ περιεχεῖ καθαρὸ βροῦσιν ὄσρα». Κ' ἐπειδὴ μ' ἔρωτᾷ, ποῦ ἀπαντᾷ ὅτι μ' ἐχαρίστησε πολὺ, ὅτι μ' ἐρόσησε, τόσο τὸ κλωνογραφικὸ, ὅσο κ' ἡ ὄραιο-ταυ περιγραφή. Ἄς μοῦ γράψῃ λοιπὸν συχνὰ τώρα ποῦ τρῶ περᾶσε κ' ἡ κακὴ ἀρρώστια.

Μὲ συνεκίνησαν αὐτὰ ποῦ μοῦ γρά-φεις, Βομὲ τῆς Ἐλευθερίας. Βέβαια ποῦ ἐγὼ εἶς τυχωρῶς γιὰ τὴν πολυκα-ρινὴ σιωπὴ σου, μὰ δὲν ἀρεῖ αὐτὸ, ἄ-φοῦ, καθὼς λές, προήλθε ἀπὸ ἀπογοη-τευσθ. Πρέπει ἀκόμη νὰ καταλάβῃς ὅτι στὴν ἡλικία σου, γιὰ κανένα λόγο δὲν ἀπογοητεύονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἐτα-κολοῦθοῦν, ἐπιμένουν, πολεμοῦν. Ὅτι δὲν ἐπιτυχῆς φέτος, μπορεῖ ἔξῃ ἄρα νὰ τὸ ἐπιτυχῆς τοῦ χρόνου. Ἐπειτα μὴν ξεχνᾷς πὺς αὐτοῦ τοῦ ἔθους οἱ ἀποτυχῆς ἀφεί-λομαι λίγα καὶ σὲ σύμπλητση, στὴν τύχη, σὸν κίηρο... Νὰ ἐλπίζω λοιπὸν!

Κόρη τῆς Ἀρλίχνης, ἡσυχασε κ' αὐτὸ ποῦ φοβήθηκε δὲν θὰ γίνῃ ἴσως δὲν ἔταν ἀσχηρὸ κ' ἐν ἄστυνομικὸ μν-θιστόρημα, παιδαγωγικὸ ἄνω, ὅπως δια τοῦ δημοσιεύω ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς, τέτοιο δὲν βῆκε. Κ' ἔγω ὅτι ἔδωκε μου μερικὰ ἄλλα, ἀνότερα, καλ-λιτεχνικότερα, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ διαλέξω τὸ καλύτερο καὶ θὰ σὰς πᾶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὄρα. Ἐβίετα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαί-διον, Προσωπικὴ καὶ ἄρα καὶ πολὺ ποῦ ἐκίνησε τόσο τὴ σκέψῃ σου μὲ τὴν «Ἐπι-στολὴ» τοῦ ἐκείνου. Ἄλλως τε αὐτὸς ἦ-ταν ὁ σκόπος του, καὶ ὄχι νὰ σὰς ἐπι-βάλῃ μιά δικὴ του ἰδέα γιὰ τὴν ἔξοχη, ποῦ τὸ κάτο-κάτω δὲν εἶναι δικὴ μας δουλειά, ἀλλὰ τῶν διευθυντῶν τῆς Ἐ-

παιδείας σου. Ὅσο γιὰ μένα, συμφωνοῦ-μαὶ σὺ. Ὁ μαθητὴς βαρμολογῆται γιὰ ὀριζόμενον μᾶθημα, ἐπομένως μπορεῖ νὰ πᾶρῃ καὶ 10 ἔταν τὸ μᾶθημα τὸ ἔ-σθη τελείως. Καὶ μπορεῖ νὰ τὸ ἔξῃ ἔτσι. Ὁ μεγάλος φιλόσοφος Ντεκάρτ λέγει: «Ἡ ἀλήθεια γιὰ κάθε πράγμα εἶναι μία, κ' ὅποιος τὴ μᾶθῃ μιά φορὰ, μᾶθε δὲ, εἶναι δυνατὸ νὰ ἔξῃ γι' αὐτὸ τὸ πρά-γμα. Ὁ μαθητὴς π. χ. ποῦ ἔμαθε ὅτι 5X5 κάνει 25, ἔπειτα πρὸς τὸ γινόμενον αὐτὸ, ὅσα καὶ ὁ καθηγητὴς του. Αὐτὸ δὲν λές καὶ σὺ, ἔπειτα, ἀπὸ τοῦ 5X5, φέρνῃς παράδειγμα τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα; Μεγάλῳ πραγματικῶς τὸ δυστύχημα-σου, Προσωπικὴ ποῦ! Ἐγὼ εἶναι μιά ἔσθη χαριτωμένη ἀδελφοῦλα, ἐν ἀληθινῷ ἀγ-γελοῦδι, καὶ τὴν ἔχασα σὲ λίγες μέρες! Καὶ γιὰ αἶνα φέρνῃ, καὶ γιὰ τοὺς κατ-μεινὸς τοὺς γονεῖς σου. Ἐνοσθὶ τὴ λύπη σου διὰ καὶ δικαιολογῶς ταπεινὰ λόγια ποῦ σοῦ ἔπεφθον. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ θὰ σὲ παραγορήσῃ. Αὐτὸς ἔχει τὸν τρόπο. Ὅσο γιὰ μένα, τὶ ἄλ-λο ἔχωρῳ παρὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰ κί-δὲ ἰσχυρὰ ἀσπληνῆρια; Νὰ καὶ τὸ Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως τὶ μοῦ γράφει: «Ἡ ζωὴ εἶναι ζωὴ, δὲν εἶναι οὔτε διαρκὴς ὄντος χαρᾶς, οὔτε διαρκὴς ὄντος θλίψεως», Γιατὶ κ' ἔτσι, μὲς' στὶς καλοκαιρικῶς διακοπ-δάσεις του, μὲς' στὶς χαρᾶς τῶν διακο-πῶν, ἔλαβε τὸ μῆνιμα πὺς ἀρρώστιας βαρεῖά ἢ μεγάλη του ἀδελφῆ. Ἀναγ-κάσθηκα νὰ τάρψῃ ὅλα καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς. Ἀλλὰ εὐτυχῶς τὴ βρήκε καλύτερα. Κ' ἔτσι ἄρχισε πάλι ἕν ὄντος χαρᾶς.

Ὁ Τεῦθρας μοῦ διηγείται, ὅτι κά-ποιος παρουσίασε γιὰ δικὸ του ἕνα διή-γημα καὶ τὸ γράφει μάλιστα καὶ ἕνα Λευκῶν μὲ τὴν ὑπο γράφῃ του κ' ἔταν ὁ Τεῦθρας, στὸ ἴδιο Λευκῶν κ' ἔπειδὴ μ' ἔρωτᾷ, ποῦ ἀπαντᾷ ὅτι μ' ἐχαρίστησε πολὺ, ὅτι μ' ἐρόσησε, τόσο τὸ κλωνογραφικὸ, ὅσο κ' ἡ ὄραιο-ταυ περιγραφή. Ἄς μοῦ γράψῃ λοιπὸν συχνὰ τώρα ποῦ τρῶ περᾶσε κ' ἡ κακὴ ἀρρώστια.

Μὲ συνεκίνησαν αὐτὰ ποῦ μοῦ γρά-φεις, Βομὲ τῆς Ἐλευθερίας. Βέβαια ποῦ ἐγὼ εἶς τυχωρῶς γιὰ τὴν πολυκα-ρινὴ σιωπὴ σου, μὰ δὲν ἀρεῖ αὐτὸ, ἄ-φοῦ, καθὼς λές, προήλθε ἀπὸ ἀπογοη-τευσθ. Πρέπει ἀκόμη νὰ καταλάβῃς ὅτι στὴν ἡλικία σου, γιὰ κανένα λόγο δὲν ἀπογοητεύονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἐτα-κολοῦθοῦν, ἐπιμένουν,

